

behandling, for at der kan findes paa Naad mod de Mangler, som Lovudkastet lider af.

Brock: Jeg kan ikke nægte, at ogsaa jeg har beelt de Betænkeligheder, som ere udtalte af de 2 foregaaende ærede Talere. Ogsaa mig er det forekommet, at det var noget strengt, at man i den sidste Paragraph i Lovudkastet havde gjort det til Pligt for Beneficiarier og Kirketiendeiere at søge Størrelsen af Tiendevederlaget konstateret, medens man iøvrigt for Eierne af Kongetienden lod dette være en frivillig Sag; men paa den anden Side er det ogsaa forekommet mig, at hvis Noget skulde kunne opnaaes, maatte det være ved at gjøre det til en Tvangssag. Jeg tvivler idetmindste om, at man ad den Vej, som Lovudkastet har tænkt sig for Kongetiendens Vedkommende, vil komme til det Resultat, man har foresat sig, og som jo ganske vist i og for sig er ønskeligt, nemlig, at Skjødebøgerne maatte kunne give fuldstændige Oplysninger ogsaa med Hensyn til de Byrder, hvorom her er Tale. Jeg frygter for, at det ikke vil kunne lykkes, fordi det under alle Omstændigheder vælter ikke ganske ringe Omkostninger paa Tiendeieren og medfører en del Uleilighed og Besvær, som jeg tvivler paa, at han vil have tilstrækkelig Interesse i at anvende. Jeg maa ogsaa bemærke, at det ikke er mig bekjendt, om Skjødebøgerne maatte være i en saa fuldstændig Orden, at Lovudkastets Tanke overhovedet kan realiseres. Det er jo vistnok paabudt, at der overalt i Landet skal indrettes Realregistre, men jeg troer ikke, at det er blevet Tilfældet, og ubbejder mig Oplysning om, hvorvidt denne Bestemmelse maatte være gennemført. Skulde man imidlertid ikke desto mindre ville gaae ind paa Lovudkastet — og jeg indrømmer, at jeg ikke seer nogen Mulighed for, at man skulde kunne paalægge Eierne af Kongetienden som en Pligt at søge Størrelsen af Tiendevederlaget konstateret, fordi det vilde være at lægge en overordentlig Skattebyrde paa disse Mænd — saa forekommer det mig rigtignok, at der kunde reises grundede Indvendinger mod samme, saavel i Realiteten som med Hensyn til den formelle Omgang, den Rettegangform, som Lovudkastet har valgt. Jeg skal tillade mig, med Hensyn til Realiteten at hen-

lede Opmærksomheden paa Bestemmelserne i § 2, forsaavidt de angaae udstykkede Eiendomme. Det er ganske vist her i sin Orden, naar Skjødebøgerne skulle give Udtryk for de sande og virkelige Forhold, at man, hvor en Udstykning er foregaaet, har ladet Tiendevederlaget falde paa hver enkelt Parcel efter Hartkorn. Dette er nemlig allerede nu gjældende Regel efter Forordningen af 1810. Ved Siden deraf er det imidlertid tilladt at træffe Overenskomster, hvorved dette almindelige legale Forhold forandres, og det er derfor vistnok ogsaa fuldkommen rigtigt, naar Paragraphen bestemmer, at den almindelige Regel, Tiendeberegningen efter Hartkorn, kun skal anvendes, naar anden retsghblig Fordeling ikke tidligere har fundet Sted. Er der nemlig saaledes truffen en anden Regel ved Overenskomst, saa er jo det virkelige Forhold, som Pantebogen skal give Afspæiling af, et ganske andet end Lovens sædvanlige, og det er da i sin Orden, at det virkelige gjældende faaer sit Afpræg i Skjødeprotokollen. Men er det saa, da forekommer det mig ogsaa, at det virkelige Forhold, som afviger fra det Normale, maa lægges til Grund for Tiendevederlagets Optrædning, men efter Udkastets § 7, 2det Membrum, er dette saa langt fra Tilfældet, at det tværtimod bestemmes, at man selv hvor Overenskomst har forandret det legale Forhold, skal opkræve Tienden efter det legale, efter Hartkornet, og at Parterne saa kunne ordne Sagen imellem sig. Dette forekommer mig at være uheldigt og urigtigt. Jeg troer, at allerede en æret Taler har henledet Opmærksomheden paa det 1ste Membrum af § 7, om end i anden Retning, end jeg agter at gjøre det. Den Bestemmelse, at Hovedparcellens Ansvar i Medfør af den nu gjældende Lovgivning for Biparcellernes Tiendevederlag skal ophæves, kan være god for Fremtiden — deri er jeg enig; men Paragraphen gaaer videre, den vil, at den skal være gjældende, ikke blot for Fremtiden, men ogsaa for den forløbne Tid, den giver sin Regel tilbagevirkende Kraft og ophæver Forordningen af 25de Juni 1810 § 8 saaledes, at fremtidig for alle Tilfælde, selv hvor Tiende foreninger forlængst ere afsluttede, vil Hovedparcellens Eier blive fritaget for det Ansvar, der nu efter Lovgivningen paahviler ham. Det fore-